

DE WIJZEN

Ze schouwden aan den hemel in de sterrenachten
en lazen daar van 't aardsch gebeur gesluierde
gedachten.

Ze droegen vaag herinnering aan een verwachten,
dat verre ballingen eens in den vreemde brachten.

Toen zagen zij het nieuwe Licht,
dat één werd met het oud bericht:
Een Ster in Jakobs landen.

En door den nevel dreef Gods Geest hen aan:
De Wijzen zijn op reis gegaan,
hun schatten in de handen.

C. DONKER

WEEK-OVERPEINZINGEN

Van kracht tot kracht

Ik las eens over een reiziger in een buitenlandsche stad die verstomd stond te kijken dat de trams in die stad zich voortbewogen zonder elektrische leiding. Er was geen lijn boven de straat gespannen waarlangs de kracht werd geleid die den wagen voortbewoog. Er was ook geen kabel onder de steenen waardoor de verbinding onderhouden werd met de bron van kracht. Hij stond verbaasd over dit alles. Totdat hij eindelijk het geheim ontdekte. Het kwam zóó: met tusschenpoozen van enkele honderden meters, was er telkens tusschen de steenen een bijzondere steen geplaatst met een koperen knop, die even uitstak boven het plaveisel. Den heelen weg langs waren er van die koperen knoppen aangebracht. Toen begreep hij het geheim. Aan den wagen was een soort ijzeren schoen bevestigd, die in het voorbijrijden over den koperen knop streek en, bij de aanraking, een nieuwe golf van kracht verzamelde. Door de kracht van die golf liep de wagen dan weer verder en omdat er telkens van die koperen knoppen waren, stond de tram nooit stil maar ging van het eene krachtpunt naar het andere verder.

En God, in Zijn eindeloze wijsheid, heeft ons leven precies op dezelfde manier ingericht. Hij heeft dagen in ons leven aangebracht die dezelfde werking voor ons hebben als die koperen knoppen. Zulke dagen raken ons aan, wij gaan er doorheen en... God heeft er een kracht in gelegd die onze krachten vernieuwen en ons met nieuwen levensmoed vervullen.

Zulke hoogtepunten zijn de Zondagen, onze verjaardagen, de Avondmaalsviering, de oudejaarsdag en de nieuwjaarsmorgen. Op de cadans van deze dagen verloopt ons leven. Wij zouden zulke bijzondere gelegenheden niet kunnen missen. God zij gedankt, dat Hij ons zulke dagen schenkt. Ook heden, in deze laatste week van het jaar, wil Hij ze ons geven. Wij raken de krachten der eeuwigheid aan, die God er in gelegd heeft. Onze geest wordt versterkt door het Evangelie van een God die van geslacht tot geslacht dezelfde blijft en nooit verandert. En door die blijde aanraking gaat de zware wagen van ons leven weer verder, totdat hij eens aankomt aan het laatste station.

Het gekroonde jaar

Ik denk dat de redactie mij voor dezen keer wel zal willen toestaan een weinig te mediteeren over ons Blad, dat wel in heel bijzonderen zin ha ar Blad is, maar dat toch ook het uwe en het mijne is. Welnu, laat mij beginnen met te vragen, of het jaar 1936 een goed jaar voor „Timotheüs“ is geweest. Ik geloof dat alles aihangt van de vraag wat gij onder „goed“ verstaat. Als gij daarbij denkt aan finantiën of vermeerdering van inkomsten, kan ik u onmogelijk een antwoord geven. Dat zijn de zorgen van anderen, en niet de mijne. Maar ik geloof, dat het juist altijd de eer van ons Blad geweest is, dat het zulke meer stoffelijke dingen niet op het eerste plan heeft gezet. En daarom bedoel ik met mijn vraag iets heel anders. Was het een goed jaar in dezen zin, dat ons blad z'n diensten aan ons volk heeft kunnen bewijzen, tot verdieping van het geestelijk leven van de lezers, door hun oogen te richten op het eeuwige Koninkrijk van onzen Heere Jezus! En wij

antwoorden: ja! Wat dit betreft kan de lof van 's Heeren naam niet van onze lippen worden weggenomen. Wij danken Hem voor zooveel zegen, in 1936 ontvangen. Toen dit jaar opende kroonde God ons al aanstonds met Zijn goedheid, omdat Hij het Blad juist zijn 40sten verjaardag had doen beleven. Dit is een hooge leeftijd voor een periodiek, maar sommigen zeiden ons — en wij waren blij het te hooren — dat, niettegenstaande dezen ouderdom, „Timotheüs“ groen en frisch bleef en niet zonder zegen zijn werk vervulde.

Dat was één van die dagen, toen onze wagen in aanraking kwam met de bron van kracht, en alle medewerkers kregen nieuwen arbeidslust en nieuwe vreugde straalde uit alle oogen.

Daarna heeft ons Blad getracht de beloften, op dien dag gegeven, na te komen. De schrijvers deden hun best. De hoofdredacteur en één van zijn staf kregen een Koninklijke onderscheiding. Eén van de oudste medewerkers vierde zijn journalistieke feest, bij welke gelegenheid hij zei, dat het werk, voor „Timotheüs“ verricht, hem uren van stil genot en zegen had gegeven. Zelf werd ik aan het blad verbonden en in den staf van vaste medewerkers opgenomen. En als ik nu in mijzelf en de gevoelens die mijn hart vervullen, mag weerspiegeld zien wat anderen, die ook voor „Timotheüs“ werkten, bij het eindigen van het jaar, voor zichzelf doorleven, dan buig ik in stilte mijn hoofd in de wetenschap dat het alles zooveel beter nog door ons had gedaan kunnen worden, met meer inzicht in de behoeften van onze lezers, met meer begrip voor hun nooden, met oneindig veel meer liefde voor Hem, die ons tot Zijn bijzonderen dienst heeft geroepen. Neen, wij waren niet wat wij moesten zijn voor den kring onzer lezers; wij waren slechts wat wij waren. Maar juist dan, als wij den groei en den voorspoed van ons blad zien tegen den achtergrond van alles waarin wij faalden, perst de dankbaarheid uit onze harten omhoog en loven wij God, die ons toch allen wilde gebruiken voor Zijn bepaalde bedoelingen. En het laatste wat wij zien in dit jaar is de Kroon van Zijn goedheid. Hij was eindeloos genadig en geduldig voor ons. Bij het gevoel van onze eigen ontoereikendheid voegt zich onze diepste dank voor Zijn hulp en Zijn nooit talende bemoediging.

Een persoonlijk woord

Ik dank allen in het schaduwuur van dezen oudejaarsavond, menschen van lage en van hooge ontwikkeling, gezonden en zieken, schipbreukelingen op 's levens zee en veilige, vaste vaarders, voor hun helpende belangstelling, die zij mij betoond hebben. Ik denk dikwijls dat ons leven pas waarlijk vruchtbaar voor elkander kan zijn in wederkeerigheid. Licht niet heel het blijde geheim van iemands welslagen in de genade van Goddelijke, maar ook van menschenlijke samenwerking? Dat is juist de heerlijke betekenis van een van Ezechiëls visioenen, waarin de raderen ophielden te draaien als de menschen zelf stilstonden; maar zoolang de menschen zelf zich bewogen, bewogen en wentelden de raderen zich ook. Zóó was het tusschen ons. Ik dank u allen hartelijk voor uw mee-werken en mee-leven. Ik hoop, dat deze coöperatie nog lang mag blijven bestaan. God zegene u allen, hier in het land en ver overzee; Hij die Dezelfde is, gisteren, heden en tot in eeuwigheid! En laat ons voor het nieuwe begin onze oogen opslaan naar de bergen, vanwaar onze hulp en sterkte zal komen.

A. G. Barkey Wolf

HET KONINKLIJK PALEIS KNEUTERDIJK

Nadat de zoon van stadhouder Willem V in 1813 als soeverein vorst der Nederlanden was uitgeroepen, vestigde hij zich met zijn gezin als de vroegere Oranje's in hun voormalige residentie. Het paleis aldaar, „Het oude Hof," bleef echter evenals het Huis ten Bosch staatsdomein.

Het eerste moest na jaren van verval grondig worden gerestaureerd, waarmede de Koning den Haagschen architect Ziesenis belaste. Naar een verblijf van den Koning moest worden uitgezien, wanneer hij dat in 't Huis ten Bosch wilde afwisselen met de Residentie.

Het oog daarvoor viel op een deftig patriciërshuis in het Lange Voorhout, waar gedurende den Franschen tijd de Prefect De Stassart gewoond heeft. Het was de schepping